

KERSTIN EKMAN

Vėrsti vilku

Bestseleris
nr. 1
Švedijoje

ROMANAS

baltos lankos

Kerstin Ekman

Virsti vilku

romanas

Iš švedų kalbos vertė Alma Braškytė

baltos lankos

Buvo šalta. Dar beveik neprašvitę. Tik šiokia tokia šviesos nuojauta. Štuceris tebegulėjo ant sofos kitapus stalo. Neužtaisytas. Kodėl, nežinau. Taip jau nutinka. Ne visiems, tiek man buvo aišku. Dauguma geidžia šaudyti, kol smilius pajėgia nuspausti gaiduką. Kol tau stovi, esi gyvas ir žudai.

Aš daug nužudžiau. Gal jau turėtų pakakti. Kasperas atvijo nušauti dvidešimt aštuonis briedžius. Ne visus man, žinoma. Bet net jeigu grobį paklodavo kitas šaulys, šuva jo neprileisdavo, šiepdavo viršutinę lūpą rodydamas dantis. Jei tas prieidavo arčiau, sustingdavo ir suurgzdavo. Atsirėmęs letenom briedžiui į nugarą, jau grybštelėjęs nuo jos gaurų, prileisdavo tik šeiminką. Toks buvo Kasperas.

Ir Trisa nebuvo prastesnė. Ji ilgai buvo vienintelė mano turėta kalė, nes jos juk turi tą trūkumą, kad rudenį rujoja. Nepamenu visų jos briedžių. Atsimeni tik išskirtinius. Bet šunis galiu išvardyti, čia atmintis nestringa.

Justas, Bongas, Repenas ir Bliksas iš tiesų priklausė tėvui. Skotas buvo pirmas mano nuosavas, tuo pat metu gavau savo pirmąjį šautuvėlį. Kaip aš laukiau rudens ir kad šuniukas užaugtų pakankamai didelis sekti kiškio pėdsakais. Skotas

galėjo būti gimęs vasarį, vadinasi, man tada jau buvo suėję dvylika. Mudu puikiai kartu medžiodavom. Jis atrodė panašiausias į dreverį, nors buvo ir takso priemaišų. Ir dar kažko, nes ausys styrojo stačios, tik galiukai nulinkę žemyn. Mama visad sakydavo: kokios gražios ir juokingos.

Jis visą laik norėdavo medžioti. Sprausdavosi į urvus, nors buvo per didelis. Sykį įstrigo ir mes stengėmės jį iškasti. Lapė paspruko, tepamatėm šmėstelinčią, ir tėvukas nusikeikė. Jos visad turi atsarginių išėjimų. Bet Skotas liko įstrigęs urve. Mes kasėm, bet niekaip iki jo neprisikasėm, ir kai sutemus pasukom link namų, aš beveik blioviau. Tiesą sakant, blioviau,ėjau paskui tėvuką trindamas skruostus megztninio rankove.

Kitą rytą atsikėliau anksti ir vėl ten nubėgau. Tada dar kartą po pamokų. Paskui dvi dienas nėjau į mokyklą. Gulėjau prie gilyn vedančios urvo angos, šaukiau jam, kad nepasiduo-
tų, ir kasiau. Tėvukas atėjo su smaigu ir didesniu kastuvu, kasėm keletą dienų, bet šuns niekaip neradom.

Galiausiai jis vis dėlto išlindo. Po keturių parų prasispraudė pro tą pačią angą, pro kurią paspruko lapė. Buvo sulysęs iš bado. Ištroškęs ir nusigalavęs, tėvukui teko parnešti jį namo. Mama pastatė indą su šlakeliu vandens. Tik po truputį! – perspėjo. Taip pat ir maisto. Baiminosi, kad jam suskaus pilvą.

Siurbčiojau iš puodelio kavą, neatitraukdamas akių nuo pelkės ir miško pakraščio. Senajame vagonėlyje stovėjo dviejų degiklių dujinė viryklė ir buvo įrengta pratisai šnypščianti dujinio

šildymo sistema. Antraip nebūčiau galėjęs čia išverti. Kai buvau jaunesnis, sėdėdavau slėptuvėje sustiręs, pasikišęs tik egliašakių po užpakaliu. Pūkinių striukių tada juk neturėjom. Senelio kailiniai buvo neblogas dalykas, bet juos sunku temptis su savimi.

Inga kvatojosi, kai grįžau namo nusipirkęs Antono Petersono vagonėlį. Primena tortą su mėtiniu glajumi, pareiškė. Antonas buvo nudažęs jį žaliai, kad užmaskuotų didžiulėmis dėmėmis išsiplėtusį pelėsį. Vagonėlis mažas, užapvalintu stogu, kokius gamindavo anksčiau, ir man jis puikiai pravertė. Nutempiau jį į vieną iš savo žemės sklypų, ten jis tebestovi ant plotelio tvirtos žemės netoli pelkės ir kelio miškui vežti. Iš šito vagonėlio pamačiau didįjį šerną, kurį pavadinau Juoduoju Velnium. Nors ir sakoma, kad taip toli šiaurėje šernų nėra. Ir stirnų mačiau. Praėjusią savaitę keturios ėjo per pelkę, atsargiai stypčiodamos ant sniego plutos. Jokios garantijos, kad išgyvens sunkią žiemą.

Aušo pirmosios Naujųjų metų dienos rytas. Tiesą sakant, turėjau likti namie padėti Ingai ruošti. Sausio antrąją laukė mano jubiliejus, namai turėjo prisirinkti pilni žmonių. Pakirdau penktą, susiruošiau maisto lauknešėlį, šautuvą ir žiūronus. Pamaniau, nieko tokio, jeigu porą valandų praleisiu čia, ramybėje. Kai atvažiavau, tebebuvo tamsu. Vagonėlis tėra plonas kiautas, viduje baisiai šalta. Zenta susigūžė prisiglaudusi man prie kojų. Ketinau užsimesti ant pečių pledą, bet virš miško pasirodė pirmosios dienos šviesos užuominos. Kol

vagonėlis išyla, užtrunka, užtat turėjau laiko pasiimti slides ir iššliuožti pasidairyti pėdsakų. Zentą palikau gulėti vagonėlyje. Ji tįsojo ant seno avikailio, ant viršaus užklojau pledu. Buvom neišnaudoję visos briedžių medžioklės kvotos, todėl jei būčiau aptikęs pėdsakų, būčiau galėjęs pasiimti ją ir užsiundyti. Nors ar norėjau?

Po galais, kaip keista nežinoti, ko nori.

Kai išėjau, slidės lengvai ir tyliai slydo naktį šviežiai iškritusiu sniegu. Pelkės pakrašty pamačiau pėdsakus. Bet ne briedžio. Atsargiai prisiartinau.

Kokie dideli! Tokia buvo pirmoji mintis. Jau seniai laikėsi šalčiai, taigi, tai negalėjo būti šuns pėdsakai, išsiplėtę sniegui tirpstant. Išsitraukiau degtukų dėžutę ir pamatavau. Dviejų dėžučių ilgio. Vadinas, dešimt centimetrų. Užpakalinė letena.

Tai buvo vilkas.

Sekdamas pėdsakų eilute pastebėjau, kad jie geriau išsilaike sniege kiek giliau tarp medžių. Tai šen, tai ten aiškiai mačiau ilgų stiprių nagų žymes. Priekinė letena kiek didesnė nei dvi degtukų dėžutės. Turėjo būti didelis patinas. Kartais jis, matyt, sustodavo: gilus sėdynės įspaudas ir letenų žymės ten, kur jo tupėta. Paskui užtrinta ir sumindyta, atrodė, lyg būtų ilgokai gulėjęs. Šaltis jam juk nė motais, tokiu metu turėjo būti visas kailiniuotas, glotnus plaukas dengti vilną.

Jo kūno įspaudas skleidė ramybę. Jis ilgai čia ilsėjosi, žinodamas, kad galės būti nekliudomas. Vagonėlį jis, žinoma,

daug kartų matė, jeigu dažnai ateidavo į šitą vietą. Tai negalėjo būti vilkų susibūrimo vieta, nes pripėduota tik jo. Be to, dabar ne tas laikas, kai medžiojanti gauja renkasi vienoje vietoje, kad galėtų rasti vilkiukai.

Tai, kad jis čia ilsėjosi, turėjo man kažką byloti. Ir vis dėlto nustebau, kai pastebėjau grobio liekanas, tiesą sakant, sunerimau. Iš šliūžės sniege pelkėje supratau, kad jis atitempė laimikį čia, tarp eglių. Atsargaus medžiotojo būta. Nesustojo būti vidury pelkės, lengvai pastebimas.

Pasukau palei šliūžę, kol priėjau vietą, kur vyko kautyinės. Radau kanopų įspaudus ir ryškias letenų žymes, sniegas išraustas. Ant jo – kailio kuokštai ir kraujo dėmės. Tarp pilkšvų stirnos kailio dryksnių radau ilgą šerį, gelsvai pilką, juodu galiuku. Toks ilgas ir standus tegalėjo būti iš jo nugaros. Turėjo galingai atrodyti pašiausęs keterą. Iš vidinės kišenės išsiėmiau piniginę ir nuo šalčio sugrubusiais pirštais išspraudžiau šerį tarp dviejų šimto kronų banknotų.

Kiek galėdamas tyliau paršliuočiau atgal prie grobio. Kyšojo griaučiai. Tai buvo nedidelė stirna, greičiausiai viena iš tų, kurias mačiau žingsniuojančias per pelkę prieš Kalėdas. Vienas tikriausiai buvo stirninas. Rodos, tada pro žiūroną įžiūrėjau mažus ragų pumpurus. Ką, po velnių, jums čia veikti taip toli šiaurėje, pagalvojau tada. Sniegas gilus, teks badauti.

Ant grobio dar likę mėsos. Lapė, regis, dar nebuvo apsilankiusi, pėdsakų nematyti. Negirdėjau nei kranklių, nei varnų. Gal tam ir nutempė stirnos kūną, kad paslėptų?